Zaměřeno na Království

Roč. 28 č. 12 Anthony Buzzard, editor Září, 2026

Povolán a vyvolen

Terry Anderson, Minnesota

Abraham byl desátou generací po Noemovi a potopě. Předpokládá se, že Mojžíš sepsal Pentateuch, prvních pět knih Starého zákona. Odkud tedy Abram čerpal své znalosti o jediném Bohu, Bohu Noema a Enocha? Domnívám se, že většina z nich pocházela z ústního podání. Abram žil mezi pohanskými národy a pravděpodobně velmi dobře znal jejich víru a zvyky. V Uru Chaldejském bylo běžné uctívání Měsíce. V Jozue 24:3 se píše, že „Terach, Abrahamův otec, uctíval jiné bohy." Abram byl tedy obklopen pohanstvím, přesto však nějakým způsobem našel způsob, jak mu odolat a věřit v monoteismus Noema, ačkoli tento systém víry nebyl mezi obyvateli Uru a okolních oblastí rozšířený ani dobře přijímán.

Galatským 3:6 říká: „Abraham uvěřil Bohu a proto mu bylo počítáno, že je bez viny před Bohem." Navzdory tomu, že byl Abraham obklopen pohanskými filozofiemi namířenými proti Bohu, považoval za logičtější uvěřit v teorii JEDINÉHO BOHA, která k němu přišla prostřednictvím ústních tradic. Proč? Písmo nám neříká, proč Abraham uvěřil Bohu. Říká pouze, že uvěřil.

A právě zde přichází na řadu „povolání". Bůh se dotýká svým duchem a začíná působit na jednotlivce, kteří by toto „povolání" mohli přijmout. Matouš 22:14, kde se uvádí, že „mnozí jsou **povoláni**, ale málo je **vyvolených**", naznačuje, že tento proces musí pokračovat až do konce. Nejde jen o to, že si řekneš: „*Děkuji ti, Bože, za tuto informaci a povolání, ale myslím, že ještě chvíli počkám a prozkoumám i některá jiná náboženská vyznání, než se k něčemu zavážu*." Nemyslím si, že by Bůh adresoval stejné osobě více „povolání". Podobenství o „rozsévači a semeni" docela jasně vysvětluje, jak tento proces funguje. Pokud není povolání přijato, nebo je přijato a později odmítnuto, pak je daný člověk ve smrtelném nebezpečí, jak jasně uvádí Hebreům 6:6.

Cituji z článku na Torah.com s názvem „Jak Abraham objevil Boha? Racionalistický přístup." Článek cituje vynikajícího židovského učence Maimonida, který ve svém díle *Zákony o modlářství* popisuje Abrahama jako hrdinu monoteismu: „Poté, co byl tento mocný muž [Abraham] odkojen, *začal hledat poznání*, ještě když byl mladý, a přemýšlel o tom dnem i nocí. A přemýšlel, jak může sféra [Země] neustále následovat svou dráhu, pokud ji nic neřídí? A kdo ji uvádí do pohybu (neboť sama se otáčet nemůže)? Neměl žádného učitele ani nikoho, kdo by ho poučil, neboť se nacházel hluboko v Uru Chaldejském mezi pošetilými modláři. Jeho otec i matka a celý lid byli modláři a on se s nimi modlil; avšak jeho mysl pátrala po poznání, dokud nepochopil cestu pravdy a díky svému správnému chápání nepoznal, co je správné. Věděl, že existuje jediný Bůh, který řídí tuto sféru, který stvořil vše a že v celém stvoření není jiného Boha než On."

Židovští vykladači po staletí chápali, že Abraham byl výjimečný. Na to se zaměřil i Ježíš, když v Matoušovi 3:9 kritizoval farizeje a saduceje a řekl, že Bůh by mohl, kdyby chtěl, z kamenů vzbudit Abrahamovi potomky.

Abraham byl sám v duchovní pustině pohanství (kromě svého synovce Lota). To se bolestivě projevilo, když ho oslovili andělé v souvislosti se Sodomou a jejími obyvateli. Již dlouho předtím se Abraham důsledně rozhodl následovat Boha, který se mu zjevil. Bůh nepochybně sledoval Abrahamův život od samého počátku. Pozoroval ho a čekal, dokud se nepřesvědčil, že tento muž je ten, komu může důvěřovat a na koho se může spolehnout. Boží důvěra však musela být ověřena a potvrzena. Stalo se tak ve dvou krocích. Prvním bylo, že Bůh řekl Abramovi, aby opustil Ur a odešel se vším svým majetkem do nové země. Druhým bylo, že Bůh požádal Abrama, aby obětoval svého syna Izáka. To

nebyly, mírně řečeno, snadné zkoušky. Ale Bůh si byl naprosto jistý, že Abraham je ten pravý, ten vyvolený, poté, co mu během zkoušky obětování Izáka důvěřoval.

Vrátíme-li se k podobenství o „rozsévači a semeni“, dozvídáme se, že mnozí, kteří jsou povoláni, jsou znázorněni mnoha zasetými semeny. Existují čtyři příklady toho, jak semeno (povolání) končí neúspěšně nebo úspěšně. První tři příklady – cesta, kamenitá půda a trní – nám pomáhají pochopit, jak je povolání odmítnuto. Ten poslední, úrodná půda, je potvrzením správné volby, která vede k tomu, že je člověk **„vyvolen“.** Rozumné pochopení a přijetí poselství evangelia o Království a vůle držet se této pravdy až do konce signalizují proces, v němž je člověk **„vyvolen“.**

Abraham tento proces kritického uvažování a přijetí naplnil. Musel často přemýšlet o JEDINÉM BOHU a o všech příbězích, které slyšel o stvoření, Noemovi, Babylonské věži atd. V tomto procesu byl nepochybně Satanem pokoušen myšlenkami o Bohu, Boží spravedlnosti, Boží nestrannosti a Božím konečném nároku být tím jediným, věčným, samozřejmým Bohem, který stvořil celý vesmír a vše v něm. V čem se Abraham lišil od ostatních, byla jeho konečná analýza Boha. Po možná měsících a letech této analýzy dospěl Abraham k závěru, že monoteistický Bůh (Bůh Ábela, Noema a Enocha), nikoli bůh pohanů, je Ten, na kterého se „všechno vsadí“. Jinými slovy, Abram učinil nezvratné rozhodnutí; nebylo cesty zpět. A to byl okamžik, kdy nebyl jen **povolán**, ale **vyvolen.**

Zmiňuji to vše proto, že Abraham je ústředním patriarchou v Božím plánu. Spolu s Davidem byli tito dva muži klíčoví v Božím plánu týkajícího se slíbu Království a Krále, který bude tímto Královstvím vládnout. Jména Abrahama a Davida jsou v Bibli zmíněna více než 1 300krát. Bůh uzavřel s Abrahamem a Davidem dvě velké smlouvy.

Tyto myšlenky jsem rozvedl, abych vás přiměl zamyslet se nad vaším **povoláním** a rozhodnutím Boha a Ježíše o tom, že jste **„vyvoleni“.** Každý z nás má svůj příběh o cestě, která nás duchovně přivedla tam, kde nyní jsme. Ať už nás tyto cesty vyvedly z katolicismu, protestantismu, islámu, hinduismu nebo ateismu/agnosticismu, na tom opravdu nezáleží. Skutečnost, že jsme všichni zpochybnili své dřívější systémy víry, se neliší od toho, co učinil Abram na své cestě k monoteistickému Bohu Ábela, Enocha a Noema.

Co vás tedy odlišuje od milionů jiných „křesťanů“, kteří v tuto chvíli mohou mít, ale nemusí mít **povolání**? Drtivá většina křesťanů dnes, a ostatně i v historii, se spokojuje s tím, co je „církev“ učí. Skutky apoštolů 17: 11 a Zjevení 2:2 nám přinášejí příklady těch, kteří se nebáli zpochybnit uznávanou autoritu. V případě Pavla a Berejců uznal, že byli „ušlechtilejší“, díky svému přístupu k Písmu a tomu, co je Pavel učil. Ve Zjevení 2:2 křesťané v efezské církvi zpochybnili ty, kteří se prohlašovali za apoštoly, a zjistili, že jsou lháři. Myslím si, že skutečnost, že máme sklon zpochybňovat „autoritu“, pokud se nám něco nezdá správné, je v duchu Abrahama, Ježíše a apoštolů. Pokud při těchto zpochybněních autority zachováme postoj pokory, úcty a lásky, Bůh nás nakonec dovede k pravdě. A této pravdě se musíme držet až do konce, jak jasně zdůrazňuje Hebreům 6:6, abychom byli **vyvoleni**.

Rozlišovací schopnost je vše

Barbara Buzzard

Bez této biblické vlastnosti, jíž je **rozlišovací schopnost**, jste jako plastelína v rukou každého, kdo na vás chce působit. List Hebreům nám přesně vysvětluje, co je to rozlišovací schopnost: Trénink mysli prostřednictvím intenzivního cvičení, jehož cílem je rozlišovat pravdu od lží. Je nám řečeno, že zralí křesťané jsou ti, jejichž „schopnosti byly praxí vycvičeny k rozlišování dobra od zla“ (Heb. 5:14). Je to poněkud šokující skutečnost a málokdo si uvědomuje, že nechat se oklamat je špatné: „Zlí lidé a podvodníci však půjdou od špatného k horšímu, budou klamat jiné a **budou sami oklamáni**“ (2. Tim. 3:16). Musíme přijmout to, co Písmo definuje jako hřích, nebo v tomto případě jako ničemnost. Je dobré si připomínat, že „PÁN miluje ty, kdo nenávidí zlo“ (Ž 97:10). Tato pozoruhodná pravda by měla utvářet náš postoj a uvažování o klamu, tj. je třeba se mu vyhýbat jako hříchu.

Přesným opakem rozlišování je klam. Jak poznáte, že jste oklamáni, pokud jste oklamáni? Písmo nás v tom vede, když hovoří o „lásce k pravdě“ (2. Tes. 2:10). V 1. Korintským 13:6 se biblická láska „raduje z pravdy“. Pravdu je třeba rozeznávat s tímto vědomím. Co je biblická láska? Biblická láska se raduje a poznává, když je vyslovena Pravda. To znamená, že biblická láska *rozeznala* Pravdu.

Lásku k pravdě nelze zdůraznit dost, protože právě ona nás *zachrání*. Pozitivní stránka toho je nesmírně úžasná. Musíme se velmi snažit, abychom se vyhnuli té negativní – *zahynout* kvůli odmítnutí milovat pravdu (2. Tes. 2:10). Je třeba rozeznat cestu zla, která vypadá jako láska. Ohromující význam Pravdy je patrný v žalmu, v němž Bůh říká, že „bude soudit svět spravedlností a národy svou Pravdou“ (Žalm 96:13).

Láska k Pravdě nepřipouští žádnou nejednoznačnost, žádné váhání mezi dvěma názory. „Jak dlouho ještě budete kulhat [váhat] mezi dvěma různými názory?“ (1. Královská 18:21). Žádné kompromisy a žádné couvání. Biblická láska nemůže požehnat oběma nebo všem stranám. Milovat Pravdu by vyžadovalo *rozpoznání* Pravdy. Rozlišování by tedy muselo předcházet lásce k Pravdě. Rádi se vidíme jako Berejci, ale skutečně *uplatňujeme* zásady hledání pravdy a vykonáváme tu těžkou (někdy srdcervoucí) práci, abychom zjistili, co je pravda – „abychom viděli, zda jsou tyto věci tak“?

Apoštol Jan nám dává cennou radu: „Milí přátelé, nevěřte každému, kdo tvrdí, že mluví z ducha. Musíte je zkoušet, abyste zjistili, zda duch, který v nich je, pochází od Boha. Neboť na světě je mnoho falešných proroků“ (1. Janův 4:1).

To nebylo Božím záměrem

Není *naším úkolem* nechat se oklamat. Naším *úkolem je rozpoznávat lži*. Vlastně, k čemu jsme dobří, pokud to nedokážeme? V takovém případě jsme k ničemu. Naším *úkolem* je rozpoznat jakoukoli odchylku od pravd Písma, zejména pomalé odklánění, k němuž dochází, aniž bychom si toho byli vědomi. Máme *rozpoznávat* polopravdy, které až příliš často procházejí bez námitek. Polopravda samozřejmě vede k úplné lži. „Není snad to, co držím v pravé ruce, podvod?“ (Iz 44:20). Jiné překlady používají slovo „lež“, ale jelikož je podvod v dnešních zprávách tak aktuální téma, zdá se to být výstižné. *Je to jen podvod?*

Jelikož žijeme ve světě lží a podvodů, je schopnost odhalit tyto lži zásadním rozdílem, který odděluje pošetilé od moudrých. *Myšlení* je nezbytným společníkem rozlišování; možná bychom měli říci *usilovné* myšlení. Je nám poměrně přísně doporučeno: „Nemyslete jako všichni ostatní“ (Iz 8:11).

„To, co odlišuje zbytek od velké většiny mas, je *schopnost zbytku myslet, rozlišovat*, prohlédnout mylné představy, dezinformace, lži a *podvody* dnešní doby – něco, co velká většina prostě nedokáže. Zbytek také chová nenávist ke zlu – ke zlu, o kterém velká většina ani nedokáže pochopit, že je zlem, natož aby našla charakter či energii k tomu, aby se mu postavila.“[11]

V Písmu jsme často varováni, abychom „dávali pozor“, „dbali na to“, „měli se na pozoru“; před námi číhá nebezpečí. Jako moudří a rozlišující jedinci upravíme svůj směr a rozpoznáme pokusy srazit nás z cesty, svést nás z kurzu. Nesmíme přehlížet skutečnost, že ze své přirozenosti milujeme temnotu: „Lidé milovali temnotu více než světlo, protože jejich skutky byly zlé“ (Jan 3: 19). Udělali bychom dobře, kdybychom rozpoznali svůj vlastní sklon ke zlu a bojovali proti němu. „Semena klamu“ se nacházejí v našich vlastních srdcích. Lži jsou ničivé, a to neméně, když je říkáme sami sobě. Neuznání našich hříchů je nesmírně nebezpečné. Alespoň sedmkrát nám Písmo říká: „Dávejte pozor, abyste nebyli oklamáni.“ Dnes čelíme více klamům než kdy jindy a ti, kdo za nimi stojí, pracují usilovněji než kdy jindy na tom, aby „dohlédli“ na to, že budeme oklamáni. Kdyby nám někdy někdo nasadil růžové brýle, kdybychom někdy byli podvedeni, kdyby někdy došlo k celosvětovému klamu – bylo by to tvrzení, že dítě v lůně je pouze plod a že máme „právo“ ho zabít!

---

[1] “McAlvaney Intelligence Advisor,” důraz přidán

Jak jsme se mohli odvrátit od pravdy? A jak jsme v církvi ztratili Bibli?

1) Ztratili jsme Bibli a její ostré hrany. Podvody, okliky a náhražky jsou všude. Držíme se představy o církvi, ale představujeme si ji jako něco nevýrazného, jako instituci, která nás připraví na týden a pomůže, aby vše šlo dobře. Nepředstavujeme si ji však jako nápravné či disciplinární vodítko k dodržování požadavků Písma. Pokud život církve není zakořeněn a vyživován Biblí, nemůže být křesťanský.

„Skutečnost, že se Bible v církvi ztrácí, je proto krizí nejzávažnějších rozměrů. Hrozí nám, že ztratíme veškerý vztah k jedinému Bohu, který existuje, což samozřejmě znamená, že nám hrozí chaos a nakonec i úplná smrt.“[2]

2) Věříme lžím, jako je například tvrzení, že „evangelium není v evangeliích“ (C. S. Lewis). Ztratili jsme Ježíšovo milované evangelium o Království a nahradili jsme ho pouze tou polovinou, která se týká Ježíšovy smrti na kříži.

Přitom „pohled apoštolů na budoucnost vycházel z jejich ústředního chápání Ježíše jako Mesiáše, vládce budoucího Božího království, jehož moc se předem projevila v Ježíšově službě. Jakou logikou můžeme opustit naději, která byla ‚podstatným rysem apoštolského křesťanství‘, a přesto tvrdit, že jsme křesťané?“[3]

3) Jsme v pokušení uvěřit velmi mylné představě, že žijeme v Království, že tento světský chaos se vším svým utrpením a ohavným zlem je Tisíciletí. Spolu s tím bychom museli vypnout svůj rozum, abychom mohli přijmout myšlenku, že Satan byl uvězněn a v současné době není schopen nikoho oklamat (Zj 20:3). Člověk by musel vypnout rozum a to, co vidíme na vlastní oči, aby to mohl přijmout.

4) Byli jsme oklamáni, abychom si mysleli, že soucit znamená toleranci a přijetí. Není tomu tak. Naše přijetí nebo tolerance hříchu je mylně a tragicky vnímána jako soucit, ale ve skutečnosti hříšník často trpí tím, že se mu nepostavíme čelem. Skutečný soucit nikdy neomlouvá hřích. Křesťan, který má odvahu, se pokusí hříšníkovi ukázat jeho hřích a pomoci mu jej překonat; to je jeho morální povinnost.

5) Byli jsme ukolébáni k přesvědčení, že mlčení je před Bohem přijatelné. Mlčení Boha nectí. Bůh nechce jen naše dobré skutky, ale také to, abychom bránili Jeho Pravdu. Chce zapojení a zapálení našich *myslí*. Je to kultura, která si cení konformity; náš Bůh nikoli.

V Písmu se objevuje dvojí pojetí rozlišování. Jedním je to, o co se musí každý snažit a co musí praktikovat; druhým je *dar rozlišování*, jak je uveden v 1. Korinťanům 12:10, udělený někomu, kdo je předurčen k zvláštnímu daru. Tento Boží dar skrze Jeho ducha svatého je schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem a posoudit, co je pravda a co ne. V našem světě je tento dar velmi potřebnou vlastností, a pokud jej nebudeme uplatňovat, dojde k masivnímu zkreslení Pravdy.

Nejdřív to nejdůležitější

Začněte mluvit Pravdu sami k sobě – je to naprosto nezbytné. Jelikož se snadno necháme oklamat, mohlo by nám pomoci, kdybychom si tuto skutečnost přiznali. V tomto přiznání bychom mohli vidět, že musíme aktivně hledat, pátrat a usilovat o Pravdu. Bůh není a nemůže být oklamán; i skryté věci srdce jsou před Ním odkryté. Být oklamán vás činí bezcennými. Některé překlady Tita 3:3 překládají slovo „oklamáni“ jako „svedeni na scestí“. To je přesný a názorný obraz, který si máme udržovat v mysli, když jsme pokoušeni odchýlit se od víry proroků, učedníků a prvních věřících, a především Ježíše, za kterým, jak tvrdíme, kráčíme.

S největší jistotou jsme byli svedeni na scestí, pokud nevěříme tomu, čemu věřil Ježíš, což je Ježíšova víra.

Neradi přiznáváme, že jsme byli oklamáni. Citát připisovaný Marku Twainovi to ostatně vyjadřuje takto: „Je snazší oklamat lidi, než je přesvědčit, že byli oklamáni.“

Nebezpečí oklamání je hlavním tématem, před nímž nás Písmo varuje od proroků

[2] Elizabeth Achtemeier, *The Old Testament and the Proclamation of the Gospel*, s. 15.

[3] Anthony Buzzard, *Who Is Jesus?* s. 31

až po Ježíše a jeho učedníky.

Červený poplach

Byli jsme zmocněni a Bůh nám dal svolení poznat Jeho Pravdu. To vyžaduje rozlišovací schopnost, která nám umožní pronášet slova moudrosti. Alternativa je děsivá: *slova bez moudrosti.*

Musíme se denně modlit, abychom byli osvobozeni od klamu, ale pak musíme vykonat velmi náročnou práci spočívající v rozpoznávání pravdy. *Je snazší to nedělat.* Je od nás vyžadováno, abychom se navíc museli učit, rozlišovat, posuzovat a zvažovat pravdu vedle omylu, abychom splnili Boží standardy a získali Jeho schválení. Máme morální povinnost tak činit. *Neexistuje nic jako křesťanství bez námahy*.

Možnost, že budeme oklamáni, je záležitost velké naléhavosti. „Satan, který proti nám používá veškerou moc, znamení, lživé zázraky a každý druh zlého klamu“, oklame zástupy (2. Tes. 2:9–10). A jaká by měla být naše reakce? Nemohli bychom se zachovat lépe než Timoteus a jeho spolupracovníci: „Tvrdě pracujeme a mnoho trpíme, aby lidé uvěřili pravdě“ (1. Tim. 4:10). Držme se pevně naděje, o které prohlašujeme, že ji máme.

Evangelium Jana Křtitele

Carlos Xavier

Známý církevní historik Will Durant poznamenal, že Ježíšovým „výchozím bodem bylo Evangelium Jana Křtitele, které samo o sobě sahalo až k Danielovi a Enochovi.“[4]

Durantova poznámka je důležitá, protože evangelium, které Ježíš kázal, se neobjevilo náhle z ničeho nic. Samotné poselství o Království sahá až k hebrejským prorokům. Například Daniel používá slovo „Království“ téměř 20krát a jeho vize se opakovaně týkají přicházejícího Království/Národu Božího, které nakonec nahradí království/národy tohoto současného zlého věku (Dan 2:37–45; 7:9–14; Zj 11:15).

Totéž platí o apokalyptickém poselství známém jednoduše jako nadcházející Pánův Den (Sof. 2:1–4; srov. Iz. 13:9; Mal. 4:1). Ten den je opakovaně popisován jako „blízký“ nebo „přicházející“, ale ještě nenastal. Toto prorocké vidění je primárně prezentováno jako doslovná, budoucí událost, která se odehraje po celém světě, až se Mesiáš zjeví, aby založil Boží království. To zůstává velkou křesťanskou nadějí.

Služba Jana Křtitele přímo navazuje na stopy těchto proroků. Jeho vzhled a životní styl byly v ostrém kontrastu s mnoha náboženskými vůdci, kteří se v té době soustředili v Jeruzalémě. Jeho oděv a způsob života ho nejen identifikovaly jako proroka z pouště, ale byly i návratem k prorokům dávných časů (Zach. 13:4), zejména k Eliášovi (2. Král. 1:8), v jehož „duchu a moci“, jak řekl anděl, má Jan přijít (Luk. 1:17). Jak později Ježíš řekl zástupu: „Jestliže to chcete přijmout, on je ten Eliáš, který měl přijít“ (Matouš 11:14).

Janovým posláním však bylo připravit cestu pro pána Mesiáše, Ježíše z Nazaretu. Pro autory Nového zákona je Ježíš postavou Syna člověka, jak ji viděl Daniel ve svých vizích, jako nejvyššího a jedinečného lidského zástupce jediného Boha, „Věčného“. Ježíš je také ztotožňován s prorokem, o němž mluvil Mojžíš v Deuteronomiu 18, stejně jako s „poslem smlouvy“ z Malachiáše 3:1. To činí Ježíše větším než všechny proroky a krále, kteří přišli před ním, včetně Davida a Mojžíše. Totéž platí pro jeho bratrance Jana, kterého Ježíš „předčí“, protože je tím, kdo je „mocnější“ než Jan (Mat. 3:11; Marek 1:7) — nikoli proto, že Jan 1:15, 30 učí, že Ježíš byl *doslova* naživu ještě před Janovým narozením!

V Matoušovi 3:10 Jan prohlašuje, že „sekera je již přiložena ke kořenům stromů; proto každý strom, který nenese dobré ovoce, je poražen a hozen do ohně.“ Ve verši 12 dodává:

„V jeho ruce je věječka a on důkladně vyčistí svůj mlat; pšenici shromáždí do stodoly, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm.“

Tento nadcházející soud patří v konečném důsledku k tomu dosud budoucímu Dni, Dni Jahve Boha (Iz 13:9; Sof 1:15; 2:1–3; Mal 4:1). Jan čerpá ze známých starozákonních prorockých obrazů, v nichž jsou ničemní po-

[4] *The Story of Civilization: Caesar and Christ: A History of Roman Civilization and of Christianity from Their Beginnings to A.D. 325*.

hlceni jako dřevo, plevy nebo odpadky vhozené do ohnivé pece. Srovnej Žalm 21:9, kde jsou nepřátelé Boží v době Jeho hněvu učiněni „jako ohnivá pec“. Není divu, že tento verš patří k těm, které autoři Nového zákona používají nejčastěji.

Zlá zpráva o soudu však ustupuje úžasné dobré zprávě, Božímu evangeliu, které se silně opírá o velké prorocké zvěstování z Izaiáše 40:1–11. Tato základní proroctví o Království zůstávají z velké části zapomenuta, ignorována nebo přetvářena teologií amilenialismu, preterismu a „Království nyní“ — mylnými výklady, které za mnoho vděčí pozdějším takzvaným „církevním otcům“, jako byl Augustin.

Ačkoli Pavel v Galatským 3:23–29 říká, že existovala doba „před příchodem víry“, tedy před Mesiášem a jeho evangeliem o Království Nové smlouvy, tento přechod již započal s Janem Křtitelem. Janovým posláním bylo připravit lid na příchod Mesiáše tím, že ohlašoval blížící se Království. Jan tedy představuje paradigmatický posun mezi Zákonem a Proroky Staré smlouvy a hlásáním evangelia o Království v rámci Nové smlouvy, podle něhož jsou nyní křesťané povoláni žít.

Sám Ježíš o tom svědčí v Lukášovi 16:16, když říká, že „Zákon a Proroci byli **až do Jana**; od té doby se káže evangelium o Božím království.“ Některé překlady to vykládají tak, že Zákon a Proroci byli „v platnosti až do Jana“. Stejný přechod se objevuje v Matoušovi 11:7–15, kde Ježíš staví Jana na rozcestí mezi érou Staré smlouvy a érou křesťanského hlásání Království – nikoli, jak se tak často předpokládá, že by kříž sám o sobě představoval jedinou dělicí čáru mezi oběma smlouvami.

Janova služba křtění proto znamenala rozhodující začátek přechodu od Mojžíšova zákona k zákonu Nové smlouvy Mesiáše (Gal 6:2; 1 Kor 9:21). Jeho „křest pokání pro odpuštění hříchů“ působivě ohlašoval božské odpuštění mimo rámec běžné obětní činnosti v jeruzalémském chrámu. Ačkoli Janův příchod formálně nezrušil Zákon, Proroky ani chrámový systém, jeho služba nepochybně směřovala k řádu Nové smlouvy, v němž tyto instituce Staré smlouvy již nebudou stát v centru Božího konečného plánu pro Království.

Mesiáš poté přináší slíbenou moc ducha svatého a pověřuje své následovníky, aby pokračovali v získávání učedníků a jejich křtění. Takto tvoří vývoj od proroků přes Jana k Ježíši a nakonec k církvi jeden souvislý příběh evangelia o Království, který vrcholí Velkým posláním z Matouše 28:19–20.

Evangelium Jana Křtitele nikdy nebylo poselstvím o tom, že „po smrti půjdete do nebe“. Naopak, stejně jako to před ním ohlašovali proroci a po něm hlásal Ježíš, Janovo evangelium se týkalo přicházejícího Božího království na obnovené zemi – nešlo o jiné evangelium, ale o totéž evangelium, které Ježíš později pověřil církev, aby je nadále kázala „až do konce věků“, tedy až do jeho parousie. Anthony Buzzard poznamenává ve své poznámce pod čarou k Matoušovi 28:20 (onegodtranslation.com): „Velké poslání, podstata křesťanství, zahrnuje ‚poslušnost víry‘ (Řím. 1:5; 16:26; Heb. 5:9), to znamená poslušnost všem Ježíšovým slovům (Jan 12:44–50; a následujícím slovům zjeveným Pavlovi a ostatním apoštolům). Součástí poslušnosti Ježíši je samozřejmě i jeho přikázání, abychom ‚naslouchali… Pán, náš Bůh, je jediný Pán‘ (Mk 12:29), a abychom na toto Šema reagovali rozumně a s pokáním na jeho úvodní výzvu, abychom ‚uvěřili evangeliu o Království‘ (Mk 1:14–15). Až Ježíš přijde, budou svatí všech věků vytrženi, aby se s Ježíšem setkali ve vzduchu, a odtud ho doprovodí na zemi, kam se vrací, aby vládl na Davidově trůnu v Jeruzalémě. Neexistuje žádná událost, jako je takzvaný příchod Ježíše *před soužením*. Existuje pouze jediný budoucí druhý příchod Mesiáše. *Jediným procesem budou všichni* praví věřící uvedeni do stavu, kdy budou „s Pánem“ (1. Tes. 4:17) — „takto“ a žádným jiným způsobem. Až do druhého příchodu na konci věku se má církev naléhavě věnovat Velkému poslání. Výraz „konec věku“ se v Matoušově evangeliu vyskytuje pětkrát (13:39, 40, 49; 24:3 a zde). Rozhodně se nikdy nevztahuje k roku 70 n. l.! V každém případě označuje tutéž budoucí událost, a to návrat Ježíše, aby vládl na zemi ve svém království.“

Více o „asyrském antikristovi“

Anthony Buzzard

Otázka:

„Po přečtení vašeho článku ‚Asyřan v mesiášském proroctví‘ (červenec) lépe chápu postavy ‚krále severu‘ a ‚krále jihu‘ z 11. kapitoly knihy Daniel, ale stále mám nějaké otázky. Moje hlavní otázka se týká geografie. Pokud se starověká Asyrská říše nacházela tam, kde je dnes Irák a Írán, pak se zdá, že leží spíše *na východ* od Jeruzaléma/Izraele než *na sever*. Proč je Asyřan nazýván ‚králem severu‘?“

Odpověď:

Viz Sofoniáš 2:13, kde je sever ztotožňován s Asýrií: „Vztáhne svou ruku proti **severu** a zničí **Asýrii**.“

Také *Pulpit Commentary* k tomuto verši uvádí: „Sever, představovaný Asýrií... Ačkoli tato země ležela severovýchodně od Palestiny, její armády útočily ze severu a obecně je představována jako severní mocnost. Její zničení bylo předpovězeno (Izaiáš 10:12; Ezechiel 31:11; Nahum 1:14 atd.).“

Keil a Delitzsch, *Commentary*: „Je pravda, že toto království neleželo na severu, ale na severovýchod od Judy; avšak vzhledem k tomu, že asyrská vojska vtrhla do Palestiny ze severu, je proroky považováno za ležící na severu.“

Viz také Izaiáš 14:31 a Jeremjáš 1:14; 4:6.

Názory církevních otců

Církevní otec **Victorinus** (zemřel r. 303 n. l.) vztahuje „Asýrii“ v Micheášovi 5:5 k Antikristovi:

„Již dříve říká skrze proroka: ‚Tehdy nastane mír pro naši zemi, až v ní povstane sedm pastýřů a osm skupin lidí; a ti obklíčí **Asur [Asýrii**],‘ **tj. Antikrista,** ‚v zákopech Nimroda‘, Micheáš 5:5–6“ (*Komentář k Zjevení*, kap. 7).

Latinský církevní otec, **Lactantius** (cca 240–320 n. l.), jasně očekával, že Antikrist povstane v **Sýrii**:

„Ze **Sýrie** povstane jiný král, zrozený ze zlého ducha... Prohlásí se za Boha a nařídí, aby byl uctíván jako Syn Boží; a bude mu dána moc konat znamení a zázraky… Poté se pokusí zničit **Boží chrám** a pronásledovat spravedlivé; a nastane **úzkost a soužení**, jaké od počátku světa ještě nebylo“ (*Božské instituce*, kniha 7, kapitola 17).

V kapitole 16 Lactantius hovoří o tomto tyranovi, který povstane „z nejzazších hranic **severní oblasti**“.

V 11. a 12. kapitole knihy Daniel se zdá být zřejmé, že Antiochus je „předobrazem“ budoucího tyrana. Antiochus byl syrský král.

Irenaeus (cca 150–195 n. l.) rovněž očekával budoucí 3½ leté soužení a znovu vybudovaný chrám:

„Po dobu tří let a šesti měsíců, během nichž, až [antikrist] přijde, bude vládnout nad zemí. O něm také apoštol Pavel ve svém druhém listě Tesalonickým, kde zároveň ohlašuje důvod jeho příchodu, říká: ‚A tehdy se zjeví ten bezbožný, kterého Pán Ježíš zahubí dechem svých úst‘“ (2. Tes. 2:8).

Irenej vidí v osmé kapitole knihy Daniel antikrista, nikoli pouze Antiocha, a cituje Daniel 9,27 jako proroctví o konečné vládě antikrista po polovinu posledních sedmi let: „V polovině týdne budou odstraněny oběť a úlitba a do chrámu bude vnesena ohavnost zpustošení… Tři roky a šest měsíců tvoří polovinu týdne“ (*Proti herezím*, kniha 5, kap. 25). Sedmdesátý „týden“ neboli „sedm“ (let) z Danielova 9. kapitoly považovali nejranější církevní otcové, kteří podrobně psali o proroctvích, za budoucí událost blížící se Druhému příchodu. James Montgomery poznamenává, že toto „apokalyptické“ chápání posledního sedmiletého období **se vyskytuje v evangeliích i u Pavla** a přijali ho také Irenej a Hippolyt (*International Critical Commentary, Daniel*, str. 394, 398).

Komentáře

• „Při čtení vaší fascinující knihy *The Amazing Aims and Claims of Jesus* jsem se zamyslel nad vaším zajímavým postřehem ohledně pojmu ‚*nefeš*‘ (duše) a selektivních či zavádějících překladů veršů 7 a 19 z 2. kapitoly Genesis v mnoha překladech.

Gen. 2:7: „Člověk se stal **živou duší**.“

Gen. 2:19: „Jahve Bůh utvořil všechna zvířata polní… a přivedl je k člověku, aby viděl, jak je pojmenuje. Jakkoli člověk pojmenoval každou **živou duši**, tak se jmenovala.“

Hebrejský výraz je stejný (*nefeš*), ale mnoho překladů používá ve verši 7 pro člověka výraz „živá duše“, zatímco ve verši 19 pro zvířata výraz „živá stvoření“. Pouze několik anglických překladů překládá *nefeš* správně a otevřeně jak pro lidi, tak pro zvířata jako „živá duše“. Myslel jsem si, že by to mohla být zajímavá informace.“ — *Belgie*

• „Oceňuji červencový článek ‚Ano, Pane, důvěřuji… ale počkej: Naučit se důvěřovat Bohu v reálném životě‘ od Jennie Wyethové z Austrálie. Všichni, kdo touží žít zbožným životem v Mesiáši Ježíši, budou nutně trpět pronásledováním (2. Tim. 3:12). Zdá se, že pravda nikdy nemá tolik podpory jako blud. Z tohoto článku jsem se naučila, že musíme i nadále důvěřovat našemu štědrému Otci za všech okolností. Musíme si v srdci uchovat radu apoštola Pavla Timoteovi: ‚A tak ty, mé dítě, buď silný v milosti, která je v Mesiáši Ježíši ... Podílej se se mnou na utrpení jako voják Mesiáše Ježíše‘ (2 Tim. 2:1–3). Ať už byl výsledek jakýkoli, učedníci prožívali velké těžkosti. Přes všechny tyto okolnosti ani na okamžik nepomysleli na to, že by se vzdali. Modlím se za nás všechny, abychom se skutečně radovali a děkovali za vše v našich životech. I z věcí, které se zdají nesnesitelné, se dá poučit, a za ně musíme Bohu děkovat. Děkujme Bohu, když nás něco bolí a věci se nevyvíjejí tak, jak si myslíme, že by měly, neboť poučení, které z toho získáme, je mnohem cennější než jakákoli ztráta, kterou můžeme utrpět.“ — *Filipíny*

• „Posledních několik dní jsem strávil tím, že jsem vstřebával vaši knihu *The Amazing Aims and Claims of Jesus*, a musím říci, že mi otevřela oči ohledně velké části mého výchovného prostředí v kongregačních a luteránských církvích, stejně jako ohledně mého přibližně desetiletého styku se skupinami dodržujícími sobotu. Je tu mnoho věcí k zamyšlení a vážím si této příležitosti učit se.“ — *Connecticut*